

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24087/2024
11.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ... , ул. ... , кога заступа пуномоћник адвокат Радомир Јовановић из ... , против тужене ББ из ... , ул. ... , коју заступа адвокат Гордана Жикић из ... , ради утврђења, вредност предмета спора 4.816.372,50 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 5996/23 од 12.12.2023. године у седници већа одржаној дана 11.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца АА изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж 5996/23 од 12.12.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу П 1830/23 од 12.07.2023. године одбачена је тужба тужиоца АА из ..., против тужене ББ из ..., као недопуштена.

Решењем истог суда П 1830/23 од 11.08.2023. године обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 634.975,00 динара у року од 15 дана од дана пријема решења, под претњом принудног извршења.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж 5996/23 од 12.12.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решењем Основног суда у Нишу П 1830/23 од 12.07.2023. године. Затим се преиначије решење Основног суда у Нишу П 1830/23 од 11.08.2023. године у погледу одлуке о трошковима, тако што се обавезује тужилац АА из ..., да туженој ББ из ..., на име трошкова парничног поступка исплати износ од 533.725,00 динара. Одбијају се захтеви тужиоца АА из ... и тужене ББ из ..., за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против решења Вишег суда у Нишу Гж 5996/23 од 12.12.2023. године тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, учињена у поступку пред другостепеним судом, са предлогом да Врховни суд побијано решење укине и предмет врати на поновно суђење Вишем суду у Нишу, али другом већу.

Врховни суд је испитао побијано другостепено решење у складу са одредбом члана 420. став 6. у вези члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ 72/11...са изменама) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

Приликом доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју повреду ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде из става 1. овог члана у поступку пред другостепеним судом на које ревидент неосновано указује.

Према стању у списима тужилац дана 28.05.2018. године поднео тужбу против тужене ради својине и државине, којом је тражио да суд утврди да је тужилац власник по основу изградње подрумског дела куће која се налази у Нишу, у ул. ... , на КП бр. ... КО Ниш - ..., уписана у ЛН бр. ... , као и 1/2 две гараже које се налазе на истој адреси и на истој парцели, по основу изградње, доградње и адаптације, реновирања и претежног улагања. Евентуалним захтевом је тражио да се утврди да је власник наведених непокретности, по основу мирне и савесне државине дуже од 20 година. Тужбом је тражио да, уколико суд не усвоји овако постављен тужбени захтев, да обавезе тужену да му исплати противвредност изведених радова у износу од 990.000,00 динара са припадајућом каматом. Решењем Основног суда у Нишу Р1 бр. 220/17 од 04.04.2018. године физичком деобом је потврђен већ постојећи начин коришћења куће од стране странака и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 297.000,00 динара на име веће вредности приземља од вредности сутурена. На рочишту ради изјашњења тужиоца у смислу одредбе члана 294. став 2. ЗПП првостепени суд није дозволио објективно преиначење тужбе која је извршена поднеском од 20.06.2023. године.

Нижестепени судови налазе да на страни тужиоца не постоји правни интерес да суд донесе предложено пресуду, јер је тужилац своје право на спорним непокретностима стекао на основу пуноважног правног посла - уговора о поклону Ов I бр. 792/08 од 14.01.2008. године који је закључен између овде странака, као поклонопримаца и њиховог сада пок. оца ВВ, као поклонодавца, те да су странке на основу тог уговора већ уписале право својине на стамбеној згради и гаражи и право коришћења парцеле са обимом 1/2 а затим је судском одлуком извршена физичка деоба предметних непокретности и уређен начин коришћења истих, а тужиоцу на име веће вредности приземља породичне стамбене зграде који је туженој припао у својину досуђен износ од 297.000,00 динара.

Врховни суд прихвата став нижестепених судови. Ревизија тужиоца није основана.

С обзиром да је тужилац тужбеним захтевом тражио, да се утврди да је власник подрумског дела куће у ул. ... , на КП бр. ... КО Ниш - ..., уписане у лн бр. ... , као и 1/2 две гараже које се налазе на истој адреси, правилно су по оцени Врховног суда, нижестепени судови закључили да за овакав тужбени захтев, тужилац нема правни интерес, јер је своје право својине на кући већ уписао у Катастар непокретности, на основу уговора о поклону, при чему је даље, судском одлуком извршена и физичка деоба непокретности и уређен начин коришћења, све то решењем суда Р1 бр. 220/17 од 04.04.2018 године, на основу кога се може извршити упис права својине према извршеној физичкој деоби предметне

непокретности, а тужиоцу досуђен и износ од 297.000,00 динара на име веће вредности приземља које је припало туженој.

Према мишљењу Врховног суда у ситуацији када постоје исправе којима се доказује стварно право на непокретностима и које су подобне за упис права својине на непокретностима на начин како је у захтеву одређено, у тој ситуацији нема ни сврхе доносити пресуду којом би се то исто констатовало.

Одредбом члана 194. Закона о парничном поступку је прописано да тужба за утврђење може да се поднесе ако тужилац има правни интерес да суд утврди постојање односно непостојање неког спорног права или правног односа. У конкретном случају не постоји правни интерес да се утврђује постојање или не постојање права својине тужиоца на непокретностима, нити правног односа, јер је све то већ расправљено и утврђено овереним уговором о поклону и решењем Основног суда у Нишу Р1 бр. 220/17 од 04.04.2018. године.

Ревизијским наводима се неосновано указује да је тужиоцу ускраћено право на расправљање пред судом, и право на правично суђење, јер су у поступку примењене све процесне норме одговарајуће конкретном случају.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, с обзиром да није успео у поступку по ревизији.

На основу изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци решења применом процесног овлашћења из члана 420. у вези са чланом 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић